

CONSELL GENERAL
PRINCIPAT D'ANDORRA

**Discurs del síndic general
amb motiu de la presentació de la candidatura transnacional a la
UNESCO sobre el coprincipat
Casa de la Vall, 19 de gener del 2026**

Distingides autoritats,
Senyores i senyors,

Us vull donar la benvinguda a un acte que té una significació profunda per a Andorra. No només perquè avui presentem una candidatura amb vocació internacional, sinó perquè el que fem, en realitat, és posar paraules —i compromís— a una manera molt particular d'entendre el poder, el territori i la convivència.

La candidatura del coprincipat d'Andorra com a bé immaterial de la humanitat no és la reivindicació d'una curiositat històrica ni d'una excepció pintoresca. És el reconeixement d'un sistema viu, en funcionament, que ha sabut travessar segles de transformacions sense perdre l'essència: el pacte, l'equilibri i la continuïtat.

Però tota realitat immaterial necessita ancorar-se en espais concrets. En pedres que han vist passar el temps. En llocs que no només han estat escenari de la història, sinó que l'han feta possible. I és aquí on apareixen els béns que sustenten aquesta candidatura: la Casa de la Vall, el Castell de Foix, la Catedral de la Seu d'Urgell, i el conjunt d'esglésies i espais que configuren el nostre paisatge institucional, espiritual i simbòlic.

Permeteu-me, però, que em centri especialment en la Casa de la Vall.

La Casa de la Vall no és només un edifici antic ni un monument. Tampoc és únicament l'antiga seu del Consell General. La Casa de la Vall és, sobretot, una idea materialitzada. Una manera d'entendre què vol dir governar-se, deliberar i decidir col·lectivament.

CONSELL GENERAL
PRINCIPAT D'ANDORRA

A Andorra, la paraula “casa” mai no ha estat un concepte menor. La casa no designa només unes parets, sinó una comunitat humana, una continuïtat entre generacions, un conjunt de drets i deures, una identitat compartida. La Casa de la Vall és, en aquest sentit, la casa de totes les cases. El lloc on el país, com a comunitat política, s’ha reconegut a si mateix.

Entre aquestes parets s’han pres decisions que han afectat la vida quotidiana de les persones, però també s’hi ha practicat, de manera constant i perseverant, una cultura del diàleg. Una cultura que no neix de la imposició, sinó de la negociació; no de la força, sinó del respecte; no de la ruptura, sinó de la continuïtat.

Aquesta és, probablement, una de les aportacions més valuoses d’Andorra al patrimoni immaterial de la humanitat: demostrar que la sobirania pot ser compartida, que el poder pot ser limitat i equilibrat, i que les institucions poden arrelar-se en la tradició sense quedar-hi presoneres.

La Casa de la Vall ha acollit el poder legislatiu, ha estat seu de funcions executives i judicials, i ha estat també un espai de representació. Però, per damunt de tot, ha estat un lloc de responsabilitat. Un lloc que ens recorda que les institucions no ens pertanyen, sinó que nosaltres hi pertanyem.

Cada generació d’andorrans ha rebut aquesta casa en herència. L’ha utilitzada, l’ha adaptada, l’ha preservada i l’ha transmesa. I aquesta cadena ininterrompuda de custòdia és, en si mateixa, un patrimoni immaterial d’un valor extraordinari.

La candidatura que avui presentem no separa el que és material de l’immaterial. Al contrari: mostra com els espais, els rituals, les institucions i les pràctiques polítiques formen un tot coherent. Les pedres de la Casa de la Vall, les muralles del Castell de Foix, la solemnitat de la Seu d’Urgell o la presència discreta, però constant de les esglésies d’Andorra expliquen una mateixa història: la d’un país petit que ha sabut construir una arquitectura institucional sòlida i singular.

Avui, en presentar aquesta candidatura, no només mirem cap al passat. Mirem sobretot cap al futur. Perquè reconèixer aquest patrimoni és assumir la responsabilitat

CONSELL GENERAL
PRINCIPAT D'ANDORRA

de preservar-lo, explicar-lo i transmetre'l. A les noves generacions, a les persones que han vingut a viure entre nosaltres, i al món.

Voldríem que allò que és profundament nostre pogués ser també comprensible i valuós per als altres. Perquè la universalitat no neix de renunciar a la identitat, sinó de saber-la expressar amb autenticitat.

Permeteu-me acabar amb una idea senzilla, però essencial: la Casa de la Vall continua dreta no només per la solidesa de les seves pedres, sinó perquè durant segles ha estat sostinguda per una cultura política basada en la paraula donada, en el respecte mutu i en el sentit de comunitat.

Aquest és el llegat que avui presentem. I aquest és el compromís que, com a país, renovem.

Sigueu tots molt benvinguts a casa vostra. A la Casa de la Vall. Moltes gràcies.

Carles Ensenyat Reig
Síndic general